

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ (Λουκ. 18, 35 -43)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Στεφάνη, στις 3/12/2006)

Ήξερε που να απευθυνθεί

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο ότι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός πήγε στην Ιεριχώ. Εκεί ήταν ένας τυφλός, ο οποίος ακούοντας ότι περνά ο Χριστός, άρχισε να φωνάζει: «Ιησού, υιέ του Δαβίδ, ελέησέ με». Είχε ακούσει ότι ο Χριστός έκανε θαύματα. Οι άνθρωποι γύρω του τον επέπλητταν: «Τι φωνάζεις. Σταμάτα επιτέλους. Μας πήρες τα αυτιά». Αλλ' αυτός φώναζε περισσότερο. Γιατί; Όντας τυφλός, ήξερε τι αξία έχει να βλέπεις. Τον καταλαβαίνουμε, γιατί ξέρουμε ότι ο πόνος του ήταν μεγάλος. Και ξέροντας ότι από κανένα δεν περίμενε θεραπεία, παρά μόνο από τον Χριστό, από ενέργεια του Θεού, από χάρη του Θεού, αντί να σιωπήσει, φώναζε περισσότερο. Πλησίασε ο Ιησούς και τον ρώτησε: «Γιατί φωνάζεις. Τι θέλεις;». Απάντησε το αυτονόητο: «Να δω το φως θέλω».

Ο Χριστός τον σπλαχνίστηκε και του άνοιξε τα μάτια. Είπε μια λέξη μόνο: «ανάβλεψον». Για μας τα λόγια δεν έχουν αξία. Για τον Χριστό, ό,τι λέει είναι αλήθεια και πραγματικότητα. Μια κουβέντα είπε και έγινε ο κόσμος. Μια κουβέντα είπε και έγινε το φως. Μια λέξη λέει και γίνεται το θαύμα. Το μικρό, το μεγάλο ή το παμμέγιστο. Για τον Θεό όλα είναι δυνατά.

Ο τυφλός έγινε καλά και άρχισε να τον ακολουθεί. Ίσως πούμε: «και εμείς, το ίδιο θα κάναμε». Αν είμαστε τυφλοί και μας άνοιγε τα μάτια, θα τρέχαμε πίσω Του σαν τα σκυλάκια. Και αν βλέπαμε το θαύμα σε κάποιον συγχωριανό μας, θα δοξάζαμε με όλη μας την καρδιά τον Θεό.

Έχει κάτι να μας πει;

Αναρωτιόμαστε: «Καλά αυτός τότε θεραπεύτηκε. Εμείς, σήμερα, γιατί το διαβάζουμε αυτό το θαύμα; Για την ιστορία; Ή μήπως έχουμε και εμείς ανάγκη να αναβλέψουμε;». Η απάντηση είναι: «Βεβαίως το έχουμε ανάγκη, να

ανοίξουν τα μάτια μας». Μα εμείς, ανοικτά τα έχουμε και βλέπουμε. Το ίδιο έλεγαν και οι φαρισαίοι στην εποχή του Χριστού:

-Γερά είναι τα μάτια μας. Ανοικτά τα έχουμε. Βλέπουμε.

Τους απάντησε ο Χριστός:

-Μακάρι να είσαστε τυφλοί. Δεν θα είχατε αμαρτία. Τώρα λέτε ότι βλέπουμε. Η αμαρτία μένει πάνω σας, ολόκληρη.

Τι σημαίνουν τα λόγια αυτά του Χριστού;

Σημαίνουν, πρώτα από όλα, ότι ο άνθρωπος δεν έχει μόνο τα μάτια που ξέρουμε, στο πρόσωπό του, μα έχει και κάποια άλλα μάτια στην καρδιά. Τα μάτια του σώματος όπως είναι, δεν φτάνουν να μας αποκαλύψουν τα πιο σημαντικά. Υπάρχουν άλλες πραγματικότητες, που δεν τις διακρίνουμε με τα μάτια του σώματος, αλλά με τα μάτια της καρδιάς. Πρόκειται για «τα μη βλεπόμενα». Λέει ο απόστολος Παύλος: «Προσέξτε. Τα βλεπόμενα είναι πρόσκαιρα. Για λίγο. Τα μη βλεπόμενα, εκείνα που δεν τα βλέπουμε με τα μάτια μας, είναι παντοτινά. Και έχουν μεγαλύτερη αξία».

Ποιά είναι τα «μη βλεπόμενα»; Πρώτα από όλα ο Θεός. Χρειάζεται γερό μάτι για να τον δούμε, να τον αναζητήσουμε, να καταλάβουμε ότι η ομορφιά και το φως της ζωής πηγάζουν από αυτόν. Δεύτερον, είναι η ψυχή μας. Τρίτον, η αιώνια ζωή.

Δεν βλέπουμε τον Θεό με τα αισθητά μάτια. Είναι κάτι έξω από εμάς. Μήπως βλέπουμε την ψυχή μας; Ούτε την ψυχή μας την βλέπουμε. Ούτε την αιώνια ζωή την βλέπουμε. Μας λέει όμως ο Χριστός: «Προσέξτε μη κάνετε το λάθος, και επειδή δεν τα βλέπετε, τα θεωρήσετε ανύπαρκτα. Ή ασήμαντα. Ένα τέτοιο λάθος σας, θα είναι τρομακτικό. Γιατί θα αφήσετε να βουλιάξει η ζωή σας στο ψέμα».

Όποιος δεν παραδέχεται την πραγματικότητα -υπάρχει μεγαλύτερη αλήθεια και πραγματικότητα από τον Χριστό και τον λόγο Του;- αυτός, είτε το θέλει είτε όχι, έχει βουλιάξει στο ψέμα.

- Υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα για ένα παιδί, να φαντασθεί ότι αξία στη ζωή, έχει το παιγνίδι της ηλικίας του; Και να ξεχάσει το μέλλον;
- Υπάρχει για έναν άνθρωπο μεγαλύτερο κακό, από το να φαντασθεί ότι δεν έχει αξία η καθαρή συνείδηση, η ευαγγελική ζωή και να αφήσει τον εαυτό του να κάνει ό,τι θέλει; Και να βουλιάξει σε μια κατάσταση που θα τον κάνει δυστυχισμένο σε όλη του τη ζωή;
- Υπάρχει μεγαλύτερο λάθος, από το να αφήνει κανείς την Εκκλησία, όπου παρακαλούμε τον Θεό να μας γεμίζει τα πολυτιμότερα δηλαδή

την καρδιά και το νου, περισσότερο από την κοιλιά και την τσέπη μας, και να τρέχει σε εκδρομές ή να ασχολείται με μάταιες φροντίδες;

Μικρά και προσωρινά αυτά που μας γοητεύουν. Γιατί η ζωή μας, εδώ στη γη, είναι για λίγα χρόνια. Υπάρχουν και τα αιώνια και τα ατελεύτητα: Ο Θεός, η ψυχή μας, η αιώνια ζωή.

Και ακόμη: με τα μάτια της καρδιάς βλέπουμε ότι η καλωσύνη, είναι πιο γλυκεία από το πιο νόστιμο και καλομαγειρεμένο φαγητό. Ότι η συγχώρηση και η επιείκεια είναι κάτι το πολύ μεγάλο. Και ότι η αγάπη γεμίζει την καρδιά που αξίζει πιο πολύ από την κοιλιά. Όταν δεν δίνουμε σημασία στα μέσα μάτια, μας οδηγούν τα πάθη μας όπου θέλουν. Ποιός υποκαίει τα πάθη μας; Ο διάβολος.

Και ο άνθρωπος όντας σε μια τέτοια κατάσταση, προτιμά όχι την σεμνότητα, αλλά την πορνεία. Περιφρονεί την νηστεία, που γίνεται εις δόξαν Χριστού και προτιμά να τρώει. Καμιά φορά μάλιστα, τρώγοντας, κοροϊδεύει όσους νηστεύουν. Και ειρωνεύεται όσους προσεύχονται και εκκλησιάζονται, ενώ θα μπορούσαν να κοιμούνται και να μη νοιάζονται για τίποτε.

Η σοφία του τυφλού

Κάποτε είχε κατέβει ο άγιος Αντώνιος στην Αλεξάνδρεια. Εκεί ήταν ένας σοφός διδάσκαλος. Αλλά ήταν τυφλός. Πώς είχε γίνει σοφός; Με την διάθεσή του. Του διάβαζαν οι άλλοι και αυτός τα μάθαινε όλα απ' έξω. Είχε γίνει ο καλύτερος φιλόσοφος της εποχής του και ήταν ερμηνευτής των Αγίων Γραφών. Του λέει ο άγιος Αντώνιος: «Δίδυμε, (έτσι τον έλεγαν) μη στενοχωρείσαι που δεν έχεις μάτια από αυτά που έχουν οι μύγες και τα κουνούπια. Να δοξάζεις τον Θεό που έχεις τα μάτια των αγγέλων και βλέπεις τον Χριστό και την αιώνια ζωή».

Τα πνευματικά μάτια, έχουν χιλιάδες φορές μεγαλύτερη αξία, από τα σωματικά. Αυτό διδάσκει το Ευαγγέλιο που διαβάσαμε. Και ο απόστολος Παύλος συνιστά: «Προσέξτε. Μην αφήνετε να κολλήσει ο νους σας, στα βλεπόμενα, στα πρόσκαιρα. Μη τα θεωρήσετε σαν μοναδική αξία και μοναδική πραγματικότητα».

Τι πρέπει να ποθούμε να βλέπουμε; Πρώτα από όλα, το μεγαλύτερο καλό είναι να ανοίξουν τα μάτια μας, να βλέπουμε τον εαυτό μας: «Πώς είμαι; Τι είμαι;». Τι σημαίνει αυτό; Τις πράξεις μου να βλέπω. Τα χάλια μου. Ποιά είναι τα μεγαλύτερα χάλια μας; Εκείνα τα άσχημα έργα που κάνουμε; Όχι! Τα

μεγαλύτερα χάλια μας, είναι εκείνα που έχουμε μέσα στην καρδιά μας: Ο τρόπος που σκεπτόμαστε, που διανοούμαστε. Ο τρόπος που αισθανόμαστε το κάθε τι. Να το χειρότερο από όλα τα κακά που μπορούμε να κάνουμε και να έχουμε.

Ο ανώτερος

Λέει ο άγιος Ισαάκ: «Εκείνος που άρχισε να καταλαβαίνει και να βλέπει τις αμαρτίες του, είναι μεγαλύτερος και σοφώτερος, από εκείνον που έχει την δύναμη να ανασταίνει νεκρούς». Καλύτερα να βλέπεις τις αμαρτίες σου, παρά να ανασταίνεις νεκρούς. Πώς θα μας φαινόταν, αν κάποιος πήγαινε στο κοιμητήριο και ανάσταине ένα – δυό πεθαμένους; Τι θα λέγαμε; Θα γουρλώνουμε τα μάτια μας, θα κοβόταν η μιλιά μας και θα σκεπτόμαστε: «Δεν υπάρχει δεύτερος!». Λένε οι άγιοι: «Το να βλέπεις τις αμαρτίες σου, είναι μεγαλύτερο, ωφελιμότερο και πολυτιμότερο από το να αναστήσεις νεκρούς».

Εκείνος που αξιώνεται να βλέπει τον εαυτό του, τι ζυγίζει πνευματικά, είναι μεγαλύτερος από εκείνον που αξιώθηκε να βλέπει αγγέλους. Την Παναγία και τον Χριστό σε οράματα. Γιατί; Ας δούμε γιατί έχει τόση αξία να μπορείς να βλέπεις τον εαυτό σου, «τι ζυγιάζει»: Σε φωτισμό Θεού, σε καθαρή καρδιά, σε αγάπη, σε καλωσύνη.

Για να το δεις, πρέπει πρώτα να δεις τι είναι εκείνο που σε έχει μολύνει και δεν σε αφήνει να πλησιάσεις τον Χριστό, να αγαπήσεις το θέλημά Του και να πάρεις την απόφαση να αγωνίζεσαι να το τηρείς. Μακάριος είναι εκείνος που βλέπει τον εαυτό του και τις αμαρτίες του. Γιατί ο άνθρωπος αυτός, δεν ζει στο ψέμα.

Η προσευχή του, προσευχή μας

Εμείς, πιο πολύ από τον τυφλό της Ιεριχούς, πρέπει να φωνάζουμε στον Χριστό: «Υιέ του Δαβίδ, ελέησέ με. Άνοιξε τα μάτια της ψυχής μου, να δω την αιώνια ζωή. Να καταλάβω τι κακό είναι η έλλειψη πίστης, αγάπης, ταπείνωσης». Όταν αρχίσουν να μας απασχολούν αυτά, τότε αρχίζουμε να «ζυγιάζουμε». Και για τον εαυτό μας και για τους τους άλλους. Και από τότε αρχίζουμε να ζυγιάζουμε, να έχουμε δηλαδή πνευματικό βάρος, για τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, προσευχόταν συνεχώς με τα

λόγια: «Κύριε, φώτισέ μου το σκότος. Δώσ' μου λίγο φως να διαλυθεί το σκοτάδι που έχω μέσα μου». Του παρουσιάστηκε η Παναγία και τον ρώτησε:

-Τι θέλεις να πεις; Γιατί ζητάς φως;

Τον δίδασκε η Παναγία. Δεν τον ρωτούσε να μάθει. Εκείνος της απάντησε:

-Τι καλύτερο να ζητήσω, Παναγία Μητέρα του Χριστού μας, από το φως; Άνθρωπος που κινδυνεύω από στιγμή σε στιγμή από τις κακίες του κόσμου, τα πάθη, την αμέλεια, από τόσα που συμβαίνουν γύρω μου, να ξεχάσω εκείνα που έχουν αξία; Δηλαδή, την πίστη, την ταπείνωση, την αγάπη, την μετάνοια. Δύσκολο είναι να βυθιστώ στο σκοτάδι της αμαρτίας, της απώλειας, της απομάκρυνσης από τον Χριστό;

Θα ρωτούσε κανείς: «Κινδυνεύουν άνθρωποι σαν τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά»; Όλοι κινδυνεύουμε! Κανένας δεν τον έχει τον Χριστό στην τσέπη του. Και κανένας δεν έχει πετάξει την αμαρτία μέσα από την καρδιά του τόσο, ώστε να μπορεί να την καταφρονεί.

Να παρακαλούμε τον Χριστό, τον Κύριό μας, το φως του κόσμου, να μας δίνει κάθε μέρα λίγο περισσότερο φως, να βλέπουμε τον εαυτό μας, την ψυχή μας, την αιώνια ζωή. Να βλέπουμε ακόμη τα πάθη μας, τις κακίες μας, την αμαρτία. Να βλέπουμε και τον κίνδυνο που διατρέχουμε, αν δεν καταλάβουμε την ζημία που μας προξενούν. Αμήν.-